

poetiniuose ir idealistiniuose, kai, jų manymuose, literatūra - tai menigai lietuvių žmogus, satyros. Gero žmogaus proceso elementai išbrauktiose Daukanto raštose galė būti laikomi pirmiaisiais išbraukio žmogaus teletautikos bandymais lietuvių literatūroje. Norint minimačiai žardai S. Daukantui išbrauktiose raštose bučkais paribarbię, vienam telera schematikai, gana perteklyvūs, nors jo vaizdingumoje apnėjimose pastabos minimačių išvokiomyje viely, tačiau še raštai yra sudėtingi reikišmingi kaip pirmoji žmogaus, kuriam neslesime į grožinę lietuvišką proceso išbraukine tematiką.

Sinusas Daukantas mirė 1864 m. Ant jo knygo Popiles pilis buvo užglodojamas. Y. Vaišvila uždejo akmeninę plokštę su užrašu: „Ateiv! Minėk mane, jog čia paleido das Sinusas Daukantas, pirmas iš tarp molėtyų mygt, raižytojas senovės veikalų Aleduose, Žemaitijoje, kaip iš leidyv man dingę lirijos. Yis per savo gyvenimą išvargo vėlę, bet paliekuose ūkinėjo vėmefiniu ūkėjimui-

buvi pasyti delčia išaudos vienaučių..."

Žmogaus iš grobų saulyliui poeziuje
„Angličių ūkeliis”

I. „Yr gine mačoję lietelėje gėsmui girmi liekviškai
gembai.“ (E. Ničelaitis)

II. „Angličių ūkeliis“ - sudrasinta girmi mišlos grožiu.

1. Dalvarčius mišlo peržiūras.

2. **Antotenis Jaizdas**;

3) Regimieji žygindriai.

4) Cirios, lypai.

5) Garsių paravilis.

6. Mišlas i žmogus.

III. „Angličių ūkeliis“ - ne vien gembų vaizduojantis kūrinys.

Angličių ūkeliis - girmi mišlas, užsižsga Šventosios upės pakrantėmis. Nuo senų anglitėnų miestų iki Antano Baranovskio - miestojo, kuris prabili po pozicijoje apie Lietuvą įmestelėjus jos gembą. Dar iš duobės mišlos užsižvėtė tokiis kūriniais

apie Lietuvos gembą, kuris galėdė priklygti
„Angličių ūkeliui“. Poetas užėmė atėjimą

Xtas
pats!

Lietuvos gautai. Ji, nortė, buvo mylsta gau-
tėjį Lietuvos miškai. Tačiau su tuo buvo perstebėti,
kai reiškinės buvo išdėvavos, jog nuo vėje Lietuvos
griežas „~~miškas~~, buošėj“.

Ir štandžiai ši dienė poetė daivėsi į plėčias
agymilius, kuri išliudomas ~~miškas~~ pernėčius,
išmylusius živėmisi žvėreliai. Štandžio keiliolikos
eiliūčių žangosje kuri multipluojančiai atite suer-
šiuoni tie, kurie žolinėjantiesi platos paversti pil-
kumių galvaičiui:

„Keliuoji kelmuoti, perkelnius mylilių!

„Kas jūsų grosėi sunokinių bilo?

„Vira prapewy; bilo aut kėlės plikas,

„Keliuoji priselis agymiliavés bilo!...“

Poetas, nurodomasis atsiminimais iš požirkio žyptū-
džių, stengesi visapusiškai išvyskinti miško
grožį. Perstebėdamas negimimo žyptūdžius,
Brenauerius pastebė suteikus ištiesus ministrui
čiuos sunokų pastebes, kurie „galvojauva trau-
miai kėlio užlikti“.

Poeto žylynei panašūs tylas atleidęs iš autėdymų,

jis gėnu iš neginčios, berzotočios lervėmuis. Paga-
biui veizdomajam miško medžiam: kaulas berzė-
liai, visais leipais atspindinti epiši, prie eglių susiję
užusliai ir uosis, aukštis, liejuos pušelis, kurios
varavo, žiemos, buvę antdos žalineja.

Perstebėti dvilėkeli buvę - brenauerius išve-
jėlių mišius. Miškas užlietę sunokus, brenauerius,
medžių žiedus, leipus, pušelius ūkybę išskendė-
lynas buvę. Ji buvę iš pienų atnauja išleius
vėjelių baltuzijų ir raudonujų dolių, sunaujus
ir čiubrėlių buvęs. Detaliųj perstebėdamas mi-
ško gerasų pastebes. Pirmiausiai poetės pradeda
miško būstos vidurinėlio bylos. Čia ~~poetas~~ ^{autoris} ~~bu~~
mišliajai su gėrima, laipžiūjantiesi į miško uvo-
takus, kuri tylos suskrautua ~~juodas~~ ^{juodas} nėlojė slau-
kėjais muzikos gerasai: jis tūkšiginsto, buvęs la-
pus orlažia žiedelis aut ūkybę brenaueris, „buvo
žvogiždeles plėverė, gaili nuga bento“.

Dėmai brolis taik, ūkylos atleunda, tylas nukeli
aut ūkylo milteliessi brenauerio ūkylo gerasai:
vėjo prapėtų kapelio žlamejimas, užbendrus

paaiškėliai krenta į jūras. Pasigirsta gudis

stebėti krenta į jūras. Pragaliai išsiveržia

paaiščių giesmininkų sertakinių.

„Anglėcių ūkelių“ - ne vien gautų vaizdav-

jantių kūrinių. Yra už atspindių varagingas

liudėjus, gyvenimąs, jo ~~ne~~ metrikos. Poetas lietuvių

apie krentą, mūry, bairius stichines velcianas,

81. kurios neskaudant lydejį laukti užvargintu ~~lau-~~^{žmogų}

si. Minėtinių ūkelių vaizdai priedeles išvyskinti

vi geriausiai išvaizduoti bausmio ūkelių grožį. Skamba

je išreiškiai ypač sielverčiai dėl neslujaus

krento, dėl liudėjų skurdo ir vėdalių.

Reipėčių ūkelių

liudėjus gintojų krento, gintojos kultos

liudėjus, nėje poetas vylutės tėvynei užleis jāsuvan.

„Anglėcių ūkelių“ nolab slenkibojus pajusti poeziją.

Slenkibūkai pamundomais žemės saliniuose mylynus,

A. Benuauškos suteikiai juozajai balsui didelę nario

virtinga reikšmę. „Anglėcių ūkelių“ yra greti senos

bausmio vertinimo ištaiga kūrinių, vaizdų įvertinti

gautą, ne dili A. Benuauško bausybijoje, bet i

visoje lietuvių literatūroje.